

Et budskap om fred

Norsk oversettelse av *Paigham-e-Sulha* (urdu)

Urduutgaven ble først gang publisert i 1891

Oversatt til norsk av: Hamzah Ahmed Rajpoot

Coverdesign: Salman Sajid

© Ahmadiyya Muslim Jama'at 2010

Publisert av:

Ahmadiyya Muslim Jama'at

Nor Moske

Frognerveien 53

0266 Oslo

Tlf: 22 44 71 88

Faks. 22 43 78 17

Hjemmeside: www.ahmadiyya.no

ISBN: 978-82-90845-23-5

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

I Allahs Navn, den Nåderike, den Barmhjertige

Forord

Den utlovede Messias og Mahdi, Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad (fred være med ham), skrev ferdig denne boken den 25. mai 1908, dagen før sin bortgang. I boken fremlegger forfatteren et sterkt ønske om å etablere fred og gjensidig toleranse mellom Indias to store religiøse grupperinger, nemlig muslimene og hinduene.

Han skriver:

”Koranen er den ærede boken som la grunnlaget for fred mellom nasjoner og aksepterte alle nasjoners profeter”

Denne teksten ble presentert etter forfatterens bortgang, under en konferanse holdt den 21.juni 1908 ved Punjab universitetet i Lahore, i daværende India. Boken ble også skrevet nettopp den kommende konferansen i øyemed.

Hvis denne bokens lære om forsoning og gjensidig toleranse blir satt ut i praksis, vil det bidra til sårt tiltrengt fred på vår jord.

Originalen er skrevet på Urdu. Oversettelsen fra urdu til norsk er gjort av Hamzah Ahmed Rajpoot. Tidligere misjonær i Skandinavia, Syed Kamal Yousuf og Noor Ahmad Truls Bølstad har korrekturlest teksten.

Måtte Allah velsigne dem alle for å ha utført dette arbeidet.

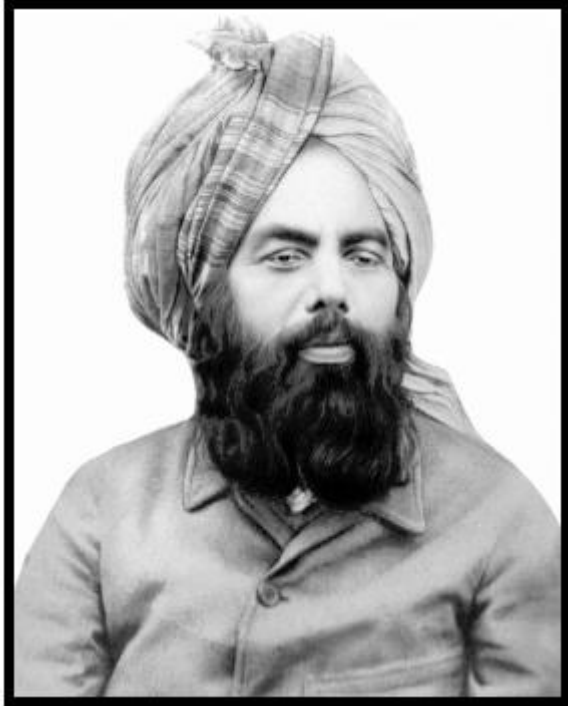
Måtte leseren dra nytte av denne boken, og slik få innsyn i Islams lære om trosfrihet, toleranse, gjensidig respekt og fred. Amen.

Zartasht Munir Ahmad Khan

Leder for Ahmadiyya Muslim Jamaat i Norge

Oslo, 1. oktober 2010

Om forfatteren:

Født i Qadian (India) i år 1835 forble Hadhrat¹ Mirza Ghulam Ahmad^{1as2}, Den utlovede Messias og Mahdi,

¹ *Hadhrat* brukes som en ærestittel i Islam, og kan oversettes med; hans hellighet.

² *as* står for alaihis-salam, som betyr ”fred være med ham”.

fullstendig dedikert til studiet av Den ærverdige Qur'anen og levde et liv preget av bønn og fromhet.

I en tid hvor Islam ble angrepet med feilaktige anklager fra alle hold, muslimenes skjebne var satt på spill, tro var i tilbakegang og religion bare var noe overfladisk – påtok han seg ansvaret for å rettferdiggjøre og legge fram det sanne bildet av Islam. Med sine mange litterære verk, deriblant det banebrytende verket, *Brahin-e-Ahmadiyya*, foredrag, religiøse debatter etc., beviste han at Islam er en levende religion. Den eneste troen som ved å praktiseres, gir mennesket et nært forhold til dets Skaper, og etablerer en forbindelse til Ham. Qur'anens lære, og loven kunngjort av Islam, var lagt til rette for mennesket slik at det kunne oppnå moralsk, intellektuell og åndelig fullkommenhet.

Han kunngjorde også at Gud hadde sendt ham som Den utlovede Messias og Mahdi^{as}, som det var blitt profetert om i Bibelen, Den ærverdige Qur'anen, og hadith.

I 1889 mottok han de første troskapsløfter, og grunnla Ahmadiyya Muslim Jama'at. I dag er bevegelsen spredt til over 198 land verden over. Hans mer enn 80 bøker er skrevet for det meste på urdu, mens noen få er på arabisk og persisk.

Etter sin bortgang i 1908 ble han etterfulgt av Hadhrat Maulavi Nur-ud-din, Khalifatul Masih I^{ra3}. Etter Khalifatul Masih I sin bortgang i 1914 ble Den utlovede Messias^{ras} sønn, Hadhrat Mirza Bashir-ud-Din Mahmud Ahmad^{ra} utvalgt som den andre kalif. Han forble i embetet i 52 år, og gikk bort i 1965. Han ble etterfulgt av sin eldste sønn, Hadhrat Mirza Nasir Ahmad^{rh4}, som således ble den tredje kalif. Han gikk bort i 1982, og ble etterfulgt av sin yngre bror, Hadhrat Mirza Tahir Ahmad^{rh}, som var menighetens fjerde kalif, og som gikk bort den 19. april 2003.

³ *ru* står for radi Allahu anhu, som betyr; ”måtte Allah være tilfreds med ham”.

Hadhrat Mirza Masroor Ahmad^{1aba5} er menighetens nåværende kalif, altså den femte i rekken, og er tippoldebarn av Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, Den utlovede Messias og Imam Mahdi. Kalifen er menighetens overhode, og bærer tittelen Khalifatul Masih, som betyr Messias sin stedfortreder (kalif).

⁴ *rb* står for rahimahullahu ta'ala, som betyr; ”måtte den opphøyde Allah vise ham barmhjertighet”.

⁵ *aba* står for ayyadahullahu ta'ala bi nasrihil-aziz, som betyr ”må den opphøyde Allah hjelpe ham med Sin mektige støtte”.

بیتِ عامِ صلح

رقم فرمودہ

حضرت اقدس میرزا غلام احمد مسیح موعود علیہ السلام

Kopi av tittelsiden til førsteutgaven fra 1908

Et budskap om fred

skrevet av

Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad

Den utlovede Messias

Fred være med ham

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ ٦

Å min Allmektige Gud, min Elskede Veileder. Vis oss veien som leder de rettferdige og oppriktige til Deg, og beskytt oss fra å vandre veien som leder til sanselig begjær, ondskapsfullhet, nag og verdslig beskjeftigelser.

Etter dette, Å lyttere, (henviser jeg til det faktum) at til tross for de hundrevis av forskjeller mellom oss, deler både muslimene og hinduene en ting felles, nemlig at vi tror på den Gud som er Skaperen og Herren over universet. Vi deler også navnet menneske, dvs. vi er alle mennesker. Som innbyggere av samme land er vi dessuten gjensidige naboer. Dette krever at vi, med et rent hjerte og oppriktige intensjoner, blir gjensidige venner. Og i religiøse og verdslige vanskeligheter bør vi

⁶ I Allahs Navn, den mest Nåderike, den evige Barmhjertige. Vi lovpriser Ham og nedkaller velsignelser over Hans edle Sendebud. (Oversetterns anmerkning.)

ha medfølelse for hverandre, og vi bør utvise en slik medfølelse som om vi var lemmer av samme kropp.

Mine landsmenn! En religion som ikke fremhever universell medfølelse, kan ikke kalles en religion. Ei heller kan et menneske som ikke besitter evnen til å vise medfølelse, kalles for et menneske. Vår Gud har aldri diskriminert mellom ett folkeslag og et annet. For eksempel har alle de menneskelige kreftene og potensialene som har blitt gitt Indias gamle nasjoner også blitt skjenket araberne, perserne, assyrerne, kineserne, japanerne og Europa og Amerikas nasjoner. Jorden skapt av Gud sørger for et felles leie for alle folkeslag, og Hans sol og måne og mange andre stjerner er en kilde til lys (for alle); de yter også andre tjenester. Likeledes drar alle folkeslag nytte av elementene skapt av Ham, slik som luft, vann, ild, jord, og likeledes andre elementer skapt av Gud, slik som korn, frø, frukt og medisiner osv. Disse Herrens egenskaper lærer oss den leksjon at vi også skal oppføre oss høysinnet og vennlig mot våre

medmennesker og ikke være smålige av hjertet og ukjærlige.

Venner! Vær sikre på at dersom ingen av våre to nasjoner ærer Guds attributter, men innretter sin livsstil i uoverensstemmelse med Guds rene attributter, vil den nasjonen raskt bli tilintetgjort. Ikke bare vil den ruinere seg selv, men den vil også bringe ruin over de kommende generasjoner. Helt siden jordens skapelse, har de rettlejede i alle land bevitnet at å følge Guds væremåte virker som en livskilde for folket. Og menneskers fysiske og åndelige liv er knyttet til det å følge alle Guds hellige attributter, som er kilden til all fred.

Gud begynner Den ærverdige Qur'anen med følgende vers, som finnes i *sura al-Fatihah*⁷:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ◦

⁷ Qur'anen, 1:2 (Overs. anm.)

Altså at alle fullkomne og rene attributter tilhører utelukkende Gud, som er alle *'álamun* (verdenene) sin Herre.

Ordet *'álam*⁸ innbefatter alle forskjellige folkeslag, alle ulike tidsaldere og alle de forskjellige land. Sannelig var det at Den ærverdige Qur'anen begynner med dette verset ment for å gjendrive meningene til slike nasjoner som forsøkte å monopolisere Guds ubegrensede forsyn og nåde for deres egen nasjon, til utelukkelse for alle andre. Og betrakter andre folk som om de ikke er Guds mennesker, og som om Gud, etter å ha skapt dem, forkastet dem som avfall eller glemte dem, eller, vi søker tilflukt hos Allah, de ikke er skapt av Ham. Slik som det synet som jødene og de kristne fortsatt besitter, at alle Guds profeter og sendebud utelukkende kom blant jødernes ætt og at Gud var utilfreds med andre nasjoner på en slik måte at til tross for å finne dem i villfarelse og uvitenhet, ikke brydde seg det minste om dem. Likeså er

⁸ *'Álam* er entall av *'álamun*. (Overs. anm.)

det skrevet i evangeliene at Hadhrat Jesus, fred være med ham, sa: *jeg er kun sendt til Israels får.*⁹ Umulig som det er, la oss anta at han hevdet å være Gud. Da er det å si noe så innsnevret veldig merkelig. Var Jesus bare israelittenes gud og ikke de andre nasjoners gud, ettersom han selv sa; *jeg har intet med andre nasjoners reform og rettleiding å gjøre.*

Altså besitter jødene og de kristne denne troen at alle profeter og sendebud kun var fra deres folk. Og det var kun blant deres folk at Guds bøker ble åpenbart. Dessuten, i henhold til den kristne tro, er fenomenet åpenbaring kommet til ende med Hadhrat Jesus, fred være med ham, og et segl er blitt satt på Guds åpenbaring.

De som tilhører arya-sekten¹⁰ har også en lignende tro. Liksom jødene og de kristne begrenser institusjonen av profeter og guddommelig åpenbaring kun til sitt eget folk, og anser alle andre nasjoner for å være berøvet æren

⁹ Jeg er ikke sendt til andre enn de bortkomne sauene i Israels folk. Matteusevangeliet 15,24. (Overs. anm.)

¹⁰ Arya Samaj er en hinduistisk reformbevegelse. (Overs. anm.)

av å motta guddommelig åpenbaring, den samme troen har, til uhell for menneskeheten, også tilhengerne av arya-sekten. Altså tror de også at Guds åpenbaring aldri har forekommet utenfor India. Det er dette landet alene at fire *rishier*¹¹ velges fra, og det er alltid kun vedaene som åpenbares gjentatte ganger og dens åpenbaring er alltid utelukkende på vedaenes sanskrit.

Altså betrakter begge disse folkene ikke Gud som alle verdenenes Herre. Ellers ser man ingen annen grunn for at Gud, til tross for at Han nevnes som verdens Herre, og ikke bare israellittenes Herre eller hinduenes Herre, skulle holde et evig forhold til kun ett spesielt folk, noe som er helt klare trekk av ren partiskhet. Det er for å gjendrive slike feilaktige syn at Gud begynner Den ærverdige Qur'anen med verset¹²:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝

¹¹ Rishi kan oversettes med helgen. (Overs. anm.)

¹² All lovprisning tilkommer (alene) Allah, verdenenes Herre. (Qur'anen, 1:2) (Overs. anm.)

Han har også gjort det klart og tydelig flere steder i Den ærverdige Qur'anen at det ikke er riktig at Guds profeter kun kom til ett spesielt folk eller til ett spesielt land. Faktisk neglisjerte Gud ikke noe folk eller land. Den ærverdige Qur'anen forklarer gjennom ulike eksempler at akkurat slik som Gud har tatt vare på den fysiske utviklingen til hvert lands folk, i henhold til deres behov, på liknende måte har Han velsignet hvert land og hvert folk med åndelig oppfostring. Slik som Han sier et sted i Den ærverdige Qur'anen¹³:

وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ۝

At det ikke finnes noe folk uten at en profet eller sendebud har vært sendt til dem.

Man bør godta, uten noen form for diskusjon, at den sanne og fullkomne Gud, som det er ethvert menneskets plikt å tro på, er alle verdens Herre. Og Hans forsyn er ikke begrenset til et bestemt folk. Ei

¹³ Qur'anen, 35:25

heller til en bestemt tid eller land. Men Han er alle nasjoners Herre, Herren over alle tidsaldere og Herre over alle rom, og Han er Herren over alle land. Og Han er kilden til all nåde, og enhver fysisk og åndelig styrke hviler på Ham, og alt som eksisterer er forsørget av Ham og Han er enhver skapnings Hjelper.

Guds nåde er universell, og omfatter alle folk, alle land og alle tider. Det er blitt gjort slik for at ikke noen nasjon skulle ha grunn til å klage: *Gud har skjenket Sin nåde over det og det folket, men ikke over oss.* Eller: *Det folket mottok Boken fra Ham for at de kunne bli rettleidet, mens vi ble berøvet.* Eller: *I den tiden åpenbarte Han seg gjennom åpenbaring, inspirasjon og mirakler, men i vår tid forble Han skjult.* Ved å vise Sin universelle nåde, fjernet Han (grunnlaget for) alle disse anklagene. Han viser Sine egenskaper på en slik omfattende måte, at ingen folk forblir berøvet fysiske og åndelige velsignelser fra Ham. Ei heller lot (Han) noen tid være berøvet (disse velsignelsene).

Så når vår Guds attributter er slik, er det behørig for oss å tilegne oss dem selv. Så, Å landsbrødre! Dette korte skriv ved navn ”*Paigham-e-Sulha*”¹⁴ blir presentert for dere med full respekt. Og med full oppriktighet i hjerte ber jeg at den Allmektige Gud Selv inspirerer deres hjerter og fyller deres hjerter med tillit til min medfølelse, slik at dere ikke mistolker denne vennlige gave og anser den for å være et forsøk på å oppnå noen egoistiske mål. Mine venner! Realiteten rundt livet etter døden fremstår veldig ofte uklar for vanlige mennesker. Mysteriet rundt det kommende liv blir opplyst kun for de som dør¹⁵ før de (virkelig) dør. Denne verdens godhet, derimot, blir lett gjenkjent av ethvert menneske med visjon og visdom.

Det er allment kjent at katastrofer som ikke går å avverge, og vanskeligheter som ikke kan løses ved hjelp av (vanlige) midler, kan løses gjennom enstemmighetens styrke. Det forventes derfor ikke av en fornuftlig person

¹⁴ Et budskap om fred. (Overs. anm.)

¹⁵ Her menes ikke fysisk død, men død over alle sine egoistiske impulser og begjær. (Overs. anm)

å frarøve seg enstemmighetens velsignelser. Hinduene og muslimene er to slike nasjoner i dette landet. Det er galt å tro at for eksempel hinduene en dag vil samles for å drive muslimene ut av dette landet, eller at muslimene samles og driver hinduene ut av deres hjemland. Tvert om er hinduene og muslimene nå uunnværlige for hverandre. Hvis den ene er truet av en katastrofe, vil den andre uunngåelig dele den. Og hvis en av dem, kun av egoistisk stolthet eller forfengelighet, har til hensikt å ydmyke den andre, vil den ikke unnsnippe ydmykelsens smuss selv. Og hvis en av dem ikke viser tilstrekkelig omtanke for sin nabo, vil den også lide av de negative konsekvensene som følger av dette. Den av deres to nasjoner som overveier å utslette den andre er lik en som sager av grenen han sitter på. Dere har, med Allahs nåde, oppnådd dannelsen; nå er det passende at dere oppgir gjensidig nag og fremmer gjensidig kjærlighet, og det sømmer seg for dere at dere oppgir ufølsomhetens kurs og tilegner dere medlidenhet. Denne verdens

vanskeligheter er lik en reise i ørkenen midt på en varm og solrik dag. Denne vanskelige reisen krever den gjensidige enhets kalde vann som kan kjøle ned den brennende ild, og kan redde en fra å tørste til døde.

I sårbare tider slik som disse inviterer forfatteren¹⁶ dere til en fredsslutning, ettersom forsoning er noe som begge (nasjoner) sårt trenger. Mange ulike katastrofer rammer jorden; det er jordskjelv og det er hungersnød, og pesten er fortsatt ikke borte. Og de guddommelige åpenbaringene, som Gud har skjenket meg, sier også at hvis folk ikke stopper sine onde handlinger og ikke vender seg bort fra synd, vil jorden bli besøkt av fryktelige katastrofer. En elendighet vil ikke være over før en annen følger. Til slutt vil menneskene bli veldig utålmodige, og vil lure på hva som kommer til å hende, og mange vil, når de befinner seg midt i vanskelighetene, bli brakt ut av fatning. Så ta dere i akt mine kjære landsbrødre, før slike dager inntreffer! Det er viktig at

¹⁶ Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad^{as} (Overs. anm.)

hinduene og muslimene forsones, og hvis én av de to partene er skyldig i slike overtredelser som hindrer fredens vei, så må de avstå fra dette, ellers vil hele skylden for synden for den gjensidige fiendskap bli båret av den nasjonen som begår overtredelse.

Hvis noen tviler på muligheten for å oppnå forsoning så lenge religiøse uoverensstemmelser, som daglig fører hjertene lenger bort fra hverandre, spiller en slik negativ rolle, da vil mitt svar være at religiøse uoverensstemmelser bare kan spille en negativ rolle når de ignorerer rettferdigheten, visdommen og de velprøvde menneskelige verdier sine fordringer. Det er for å unngå dette at mennesket er blitt skjenket fornuft, for slik å kunne velge en vei som ikke avviker fra fornuftens og rettferdighetens vei, og ikke krenker de allmenngyldige menneskelige følelser. Små uoverensstemmelser er ikke et hinder for forsoning. Bare de uoverensstemmelser kan ødelegge forsoningen, som resulterer i ens krenking av

og blasfemiske angrep mot den andres høyt ærede profeter og høyt ærede åpenbarte bøker.

Foruten dette er det et gledelig tilfelle for dem som elsker fred, at hele Islams lære (vedrørende dette) også finnes i noen av retningene som følger den vediske lære. For eksempel, selv om den nye sekten Arya Samaj lærer at Guds åpenbaring ble forseglet etter vedaenes åpenbaring, har fra tid til annen store helgener født i hinduismen, med titalls millioner tilhengere i dette landet, uten tvil brutt dette seglet ved å ha hevdet å være mottakere av guddommelig åpenbaring. Slik som den store helgen som i dette landet og Bengal blir trodd på med ære og storhet, hvis navn er Sri Krishna^{as}. Han hevdet å være mottaker av åpenbaring, og hans tilhengere tror ikke bare på ham som en mottaker av åpenbaring, men betrakter ham som Gud. Det er ingen tvil, dog, at Sri Krishna^{as} var en profet og helgen i sin tid, og Gud kommuniserte med ham.

Likeledes, blant hindufolket i den siste tiden var det en ved navn Baba Nanak sahib, hvis berømte hellighet er blitt et ordspråk i dette landet, og hvis tilhengere i dette landet, som kalles for sikhene, ikke teller mindre enn to millioner. Baba sahib hevder klart at han er en mottaker av åpenbaring i sine *Janam Sakbis*¹⁷ og i *Granth*¹⁸. I den grad at han i en Janam Sakhi skriver at han mottok åpenbaring fra Gud som bevitnet religionen Islams sannhet. Basert på dette utførte han Hajj¹⁹ og fulgte grundig alle de islamske bud. Det er bevist uten tvil at han viste store tegn og mirakler. Det er ingen tvil om at Baba Nanak var en hellig og gudfryktig person. Og han var en av dem som Gud, den Opphøyde, den Majestetiske, lot drikke fra Sitt kjærlighetens beger. Han ble født blant hinduene kun for å bevitne at Islam er fra Gud. Kan en som ser hans velsignede etterlatenskaper som er bevart i Dera Nanak, i hvilke han med iver

¹⁷ Baba Nanaks selvbiografier. (Overs. anm.)

¹⁸ Sikhenes hellige bok. (Overs. anm.)

bevitner trosbekjennelsen, *lá iláha ill-alláh*²⁰, og så ser de velsignede etterlatenskapene som finnes i Guru Har Sahai, i Ferozepur-distriktet, i hvilken det også er en utgave av Den ærverdige Qur'anen, tvile på at Baba Nanak sahib med sitt rene hjerte, sin rene natur og rene anstrengelser oppdaget den hemmelighet som var skjult for de hyklerske hinduprestene. Ved å hevde å være mottaker av åpenbaring, og ved å vise guddommelige tegn og undere, gjendrev og forkastet han den påstand at det ikke kan komme noen åpenbaring eller tegn etter vedaene. Det er ingen tvil om at Baba Nanak sahibs person var en stor velsignelse fra Gud til hinduene. Du kan anse ham for å være den siste helgen i hindutroen, som forsøkte å fjerne det hatet som hinduene hadde for Islam. Men det er tragisk for dette landet at hindutroen ikke dro noen nytte av Baba Nanaks lære. Tvert imot påførte hinduprestene ham sorg fordi han lovpriste Islam

¹⁹ Pilegrimsreisen til Mekka, som er en av Islams fem søyler. (Overs. anm.)

²⁰ Ingen er verdig tilbedelse unntagen Allah, Muhammad^{sa} er Allahs sendebud. (Overs. anm.)

hvor enn han gikk. Han kom for å bringe fred mellom hindutroen og Islam. Det er imidlertid beklagelig at ingen viet hans lære noen oppmerksomhet. Hvis man hadde dratt nytte av hans person og hans rene lære, ville hinduene og muslimene i dag allerede vært forent. Det er trist, og tanken vekker tårer over at en slik gudfryktig person kom til denne verden og forlot den, men at de ubetenksomme ikke ble noe opplyst av hans lys.

Uansett så beviste han at ordningen med åpenbaring fra Gud aldri kommer til å ende, og at de guddommelige tegnene alltid fortsetter å bli manifestert gjennom Hans tjenere. Og han ga vitnesbyrd om at fiendtlighet mot Islam er fiendtlighet mot lys.

Jeg er også, på bakgrunn av erfaring, selv et vitne til at Guds åpenbaring visse ganger ikke har blitt stoppet i denne tid. Derimot taler Han i dag slik som Han talte i de tidligere dager, og Han hører i dag slik Han tidligere hørte. Det er ikke riktig at disse Hans evige attributter har blitt innstilt. I omtrent tretti år har jeg blitt velsignet

med kommunikasjon (*mukalama og mukhataba*)²¹ med Gud. Og Han har vist hundrevis av tegn ved min hånd som har blitt bevitnet av tusenvis av mennesker. Disse tegnene er blitt publisert i bøker og aviser. Og det finnes ikke noe folk som ikke har bevitnet ett eller annet tegn.

Nå i lys av slike overveldende bevis, hvordan kan læren til Arya Samaj, som feilaktig blir tilskrevet vedaene, bli akseptert, når den hevder at all guddommelig åpenbaring har kommet til ende med vedaene, og at etter dette er grunnlaget (for tro) kun basert på historier og fabler. De sier, som en konsekvens av dette dogmet, at alle de guddommelige bøkene som kom etter vedaene er, vi søker tilflukt hos Allah, fabrikasjoner laget av mennesker. Dette gjør de ennskjønt det faktum at disse guddommelige bøkene har et større bevis for sin sannhet og Guds Hånds hjelp og bistand er ved dem, og

²¹ *Mukalama* og *mukhataba* er en type åpenbaring hvor det finner sted samtaler mellom Gud og tjeneren. (Overs. anm.)

ekstraordinære tegn fra Gud bevitner deres sannhet. Så hva er da grunnen til at vedaene er Guds ord, mens disse bøkene ikke er Guds ord? Siden Guds Vesen er meget omfattende og veldig skjult, krever fornuften derfor at Han ikke skal være avhengig av én bok alene for å bevise Sin eksistens, men at Han velger Sine sendebud fra forskjellige land, og skjenker dem Sin åpenbaring, slik at mennesket, som er svakt og raskt kan komme i tvil, ikke skal være frarøvet lykken av å tro (på Ham).

Sunn fornuft kan ikke akseptere at Gud, som er hele verdens Herre, som opplyser både Øst og Vest med Sin sol, og som skjenker hvert land til fulle av Sitt regn når det trengs, skal være så gjerrig og gnien, vi søker tilflukt hos Allah, med hensyn til den åndelige oppfostring at Han alltid kun foretrekker (å ta hensyn til behovet til) ett land, ett folk og ett språk. Jeg klarer ikke å forstå hva slags logikk og filosofi det er at Parmeshwar²² forstår ethvert menneskets bønn og trygling og dets

²² Et navn for Gud i hinduismen. (Overs. anm.)

språk, og avskyr det ikke, men allikevel avskyr Han å sende Sin åpenbaring ned til hjertene på et annet språk enn vedaenes sanskrit. Denne filosofien er bare å finne i vedaene, som en godt gjemt gåte som ingen hittil har klart å løse.

Jeg anser vedaene for å være fritatt for noen gang å ha fremstilt en slik lære på noen av dens sider, en lære som ikke bare strider mot sunn fornuft, men også påfører Parmeshwar Sin rene natur anklager om gjerrighet og gnieraktig oppførsel. Sannheten er at etter at en lang periode er gått siden åpenbaringen av en guddommelig bok, legger tilhengerne av denne boken, enten på grunn av ren ignoranse eller som følge av egoistiske motiver – ved misforståelse eller med hensikt – egne kommentarer i denne boken. Og siden disse kommentatorene er personer av ulike oppfatninger, fører dette til at det fra én religion oppstår hundrevis av trosretninger.

Det er merkelig at slik som hinduene tror at guddommelig åpenbaring for alltid har vært begrenset til hinduene og India, og at det alltid har vært vedaenes sanskrit som har blitt brukt for guddommelig åpenbaring, og at det er Parmeshwars språk, har også jødene en liknende tro med hensyn til sitt folk og sine bøker. De tror og at hebraisk er Guds virkelige språk, og åpenbaringens institusjon har alltid kun vært begrenset til Israels hus og deres land. Og den som hevder å være profet, men som ikke tilhører dette folket og ikke snakker deres språk, betrakter de, vi søker tilflukt hos Allah, for å være en løgner.

Er det ikke da et merkelig sammentreff at begge disse folkene har fulgt den samme tankegang med hensyn til sine beretninger. Likeledes er det også mange andre religioner som mener det samme, slik som parserne²³, som hevder at deres religion oppsto milliarder av år før vedaene. Fra dette blir det klart at denne

²³ Tilhenger av Zarathustras lære. (Overs. anm.)

tankegangen (at Guds åpenbaring for alltid har vært forebeholdt ens eget land, ens folk og på språket til ens bøker) kun er basert på fordommer og mangelfull viten. I de tidligere tider var det en tilstand på jorden hvor et folk var uvitende om andre folks situasjon, og et land var uvitende om eksistensen av andre land. Derfor trakk ethvert folk som hadde mottatt en bok fra Gud, eller som Guds sendebud eller profet hadde kommet til, den feilslutning at all rettleiding som burde kommet fra Gud var dette (som de hadde mottatt). Og at Guds bok kun var gitt deres folk og deres land, og alle andre (folk) er berøvet dette.

Dette synet har påført verden stor skade. Det gjensidige nags og fiendskapens frø som vokste hos folkene var i sannhet dette (synet). For en lengre periode var det slik at et folk forble skjult for andre og et land forble skjult og dekket for et annet land, til en slik grad at de lærde fra India trodde at det ikke fantes noen bosetninger bortenfor Himalaya-fjellene.

Når da Gud løftet vekk sløret og folk til en viss grad fikk økt kunnskap om verdens sivilisasjoner, var det en slik tid hvor alle de særegenhetene ved de åpenbarte bøkene og om sine rishier og sendebud, som folk ut fra egne ønsker hadde funnet på og lagt til i sin troslære, hadde blitt grundig festet i deres hjerter slik som steingraveringer. Og ethvert folk tenkte at Guds hovedsete alltid hadde vært i deres land. Og ukultiverte egenskaper var fremherskende blant de fleste folk på den tiden, og i henhold til gammel skikk ble de med annerledes tro besvart med sverdet. Var det da noen som evnet å kjøle ned ethvert folks selvopphøyde følelser og skape en forsoning mellom dem?

Gautama Buddha bestemte seg for denne forsoningen. Han var ikke enig med det synet at vedaene er alt og at det ikke er noe ved siden av dem. Han trodde heller ikke at et bestemt folk, land eller stamme hadde noen særstilling. Altså hadde han ikke den troen at alt er fra vedaene og at bare denne troen, dette språket, dette

landet og disse bramanene er blitt varig og eksklusivt innskrevet i Parmeshwar Sine rettsprotokoller for å motta åpenbaring fra Ham. Han led mye som en følge av denne hans uenighet, og ble kalt en ateist og agnostiker. Slik som alle forskere i Europa og Amerika den dag i dag ikke aksepterer Jesus Kristus^{as} sin guddommelighet, og deres hjerter nekter å tro at Gud kan bli korsfestet. Alle disse blir sett på som ateister av de kristne prestene.

Det var slik Buddha^{as} ble stemplet som ateist. Slik det er vanen til ondsinnede motstandere som opphisser vanlige folks hat, ble han gjort til et objekt for mange falske beskyldninger. Som en konsekvens av dette ble han drevet vekk fra det landet han ble født og oppdratt i, landet som var hans hjemland. Til og med den dag i dag ser hinduene på Buddhismen og dens fremgang med forrækt og avsky. Men i henhold til Hadhrat Jesus sitt utsagn at, *en profet er ikke uten ære, unntagen i sitt hjemland*²⁴, utvandret Buddha til et annet land og oppnådde stor

²⁴ Se Matteusevangeliet 13,57 og Markusevangeliet 6,4. (Overs. anm.)

fremgang. Det er blitt rapportert at en tredjedel av verden i dag er befolket av tilhengere av Buddhismen. Når det gjelder antall tilhengere, så ligger dens virkelige sentrum i Kina og Japan, dog er den spredt så langt som til sørlige Russland og Amerika.

Nå vender vi tilbake til det opprinnelige diskusjonsemnet: tiden da en religion var uvitende om andre religioners eksistens. I denne uvitende verden var det helt naturlig at ethvert folk skulle betrakte sin egen religion og sin egen bok som den eneste. Men denne monopoliseringen førte til slutt, da et land ble forvisset om andre lands eksistens og ulike lands folk ble kjent med hverandres religioner, at det ble vanskelig for dem å få et lands religion til å stemme overens med andre lands religioner. Siden det for enhver religion var blitt oppdiktet overdrivelser angående særegenheter og fortrefeligheter, var det ingen enkel oppgave å fjerne dem. Derfor var enhver tilhenger av en religion klar til å

forkaste andre religioner. Zend-Avesta religionen²⁵ reiste banneret om at; *ingen andre er som oss*, og de begrenset profetdømmet til kun å gjelde deres eget folk. Og de fortalte en slik lang historie om sin religion, at de som talte om vedaenes historie ble flauere når de ble konfrontert med dette.

Hebreernes tro, på sin side, gikk langt over grensene når de hevdet at Syria var Guds Suverenitets evige sete, og at det alltid bare er de rettferdige fra deres folk som er verdige til å bli sendt for å reformere landet. Men konsekvensen var at arbeidet med å reformere ble begrenset til Israels hus alene, og åpenbaring fra Gud var alene deres hus' privilegium ifølge Guds bestemmelse. Alle andre som sto fram, ble sett på som løgnere.

Likeledes var samme tanker spredt i India slik den var spredt blant israelittene. I henhold til deres tro er Parmeshwar alene hinduenes Konge, en konge som er helt uvitende om andre lands eksistens. Og man tror,

²⁵ Zoroastrianismen. (Overs. anm.)

uten noe argument, at Parmeshwar alltid har hatt Sitt hjerte kjærte utelukkende for Indias klima. Han bryr seg ikke om å besøke andre land en gang iblant for å undersøke tilstanden til de stakkarslige menneskene der, som Han en gang skapte og så glemte.

Mine venner! Tenk for Guds skyld gjennom hvorvidt den menneskelige natur kan akseptere slike synspunkter, eller om noen samvittighet kan finne rom for dem innenfor dens grenser. Jeg klarer ikke å forstå hva slags logikk det er at mens Gud på den ene side blir sett på som hele universets Herre, blir det på den annen side hevdet at Han avstår fra å forsørge hele verden, og at Hans barmhjertige blikk forblir festet på kun ett bestemt folk og ett bestemt land. Å dere fornuftige! Avgjør selv med rettferdighet om det finnes noe bevis for dette (synet) i Guds fysiske naturlover. Hvorfor er da Hans åndelige lover basert på slike fordomsfulle holdninger?

Og hvis man bruker sin evne til å tenke fornuftig, blir det gode eller onde av enhver ting klarlagt gjennom dens konsekvenser. Det er derfor unødvendig for meg å klarlegge konsekvensene av å fornærme og spotte Guds hellige profeter, i hvis tjeneste og lydighet det fra enhver klasse finnes millioner av mennesker. Hva vil det til syvende og sist lede til, da det ikke er noe folk som ikke selv har vært vitne til noen resultater av slike handlinger.

Mine kjære venner! Lang erfaring og gjentatte prøvelser har klart vist at å spotte forskjellige folks profeter og sendebud, og å banne til dem, er en slik gift som ikke bare ødelegger kroppen til den som handler slik, men ødelegger også sjelen, og derved ruinerer både troen og det verdslige liv. Et land hvis innbyggerer stadig er ute etter å finne feil med andre religioners ledere, og ærekrenker dem, kan aldri leve i fred. Slike folk kan aldri oppnå sann enhet som, ensidig eller gjensidig, stadig ihukommer hverandres profeter, rihshier eller *avatarer*²⁶

²⁶ En avatar er ifølge Hinduismen en gud i menneskeform. (Overs. anm.)

med ondskap eller ond språkbruk. Hvem ville vel ikke bli opphisset av fornærmelser slengt mot sin profet eller leder? Særlig muslimene er et slikt folk som, selv om de ikke anser sin Profet^{sa} for å være Gud eller Guds sønn, anser ham^{sa} for å være den mest ærede av alle hellige menn født av en mor. Å slutte fred med en oppriktig muslim er ikke mulig med mindre deres hellige Profet^{sa} blir nevnt med respekt og kultivert tale under diskusjoner.

Vi taler aldri negativt om andre folks profeter. Tvert om tror vi at med hensyn til alle profeter som har kommet til de ulike folkeslag i verden, og er blitt akseptert av titalls millioner, og kjærlighet for dem og deres storhet er blitt grundig etablert i en del av verden, og denne tilstanden av hengivelse og kjærlighet for dem har vart gjennom tidene, er dette tilstrekkelig bevis for deres sannferdighet. Hadde de ikke vært sendt av Gud, ville en slik aksept ikke blitt spredt i et titalls millioner menneskers hjerter. Gud levner ikke andre en slik ære

som Han skjenker Sine aksepterte tjenere. Hvis en bedrager streber etter å erverve seg deres stilling, blir han straks ruinert og ødelagt.

Det er på bakgrunn av dette at vi tror at vedaene er fra Gud, og vi betrakter deres rishier for ærverdige og hellige. Dette gjør vi til tross for vi ser at den vediske læren ikke har lyktes i å gjøre noen sekter om til fullkomne tilbedere av Gud, ei heller kunne den det. Folkene i dette landet som tilber avguder, ild, solen, eller tilber Ganges, eller tilber tusenvis av guddommer, eller er tilhengere av jainismen eller *shakat*²⁷, hevder alle at deres religion har sitt grunnlag i vedaene. Vedaene er så uklare at alle disse sektene utleder sine meninger fra dem. Likevel, i henhold til Guds lære, er det vår sanne tro at vedaene ikke er noen menneskelig fabrikasjon. En menneskelig fabrikasjon mangler evnen til å tiltrekke seg titalls millioner mennesker, og så etablere en varig religion. Selv om vi ikke finner noe omtale av

²⁷ En retning innen Hinduismen (Overs. anm.)

steintilbedelse i vedaene, så er vedaene, uten tvil, fulle av henvisninger til tilbedelse av ild, luft, vann, månen, solen og så videre. Og det er ikke noe vers som forbyr tilbedelsen av disse objektene. Hvem kan da avgjøre at alle de gamle hindusektene er falske og bare den nye arya-sekten er sann? Og de som, ved å referere til vedaene, tilber disse objektene, er utrustet med det meget sterke argumentet at slik tilbedelse er tydelig nevnt i vedaene, og ingen steder finnes det noe forbud. Å si at disse er Parmeshwar Sine navn, er fortsatt en påstand som ennå ikke er blitt tydelig klarert. Hvis det hadde vært klarert, er det ingen grunn til hvorfor store *panditer*²⁸ i Benares og andre byer ikke godtar arya-sekten. Til tross for forsøk de siste tretti til trettifem årene, har veldig få hinduer akseptert arya-sekten, og sammenlignet med sanatan-sekten og andre hindusekter, er tilhengerne av arya-sekten så få i antall at de er ubetydelige, og de har heller ingen stor innflytelse på de andre hindusektene.

²⁸ En pandit er en hinduprest. (Overs. anm.)

Således blir også *nyog*²⁹ læren tilskrevet vedaene. Dette er også en ting som menneskelig æresfølelse og verdighet ikke kan akseptere. Men slik jeg akkurat har nevnt, kan vi ikke akseptere at den er en autentisk vedisk lære. Våre velmenende intensjoner gjør oss faktisk sterkt tilbøyelig til å tro at slik lære må ha blitt introdusert i vedaene senere, ut fra sensuelle motiver. Og siden tusenvis av år er gått siden vedaene kom, er det mulig at noen skribenter i ulike tider tilføyde eller fjernet noe fra dem. For oss holder det som bevis på vedaenes sannhet at millioner av mennesker i India i tusenvis av år har ansett det for å være Guds Ord. Det er ikke mulig at en bedragers verk kunne blitt levnet en slik ære.

Vi aksepterer, til tross for alle disse vanskene, kun av frykt for Gud, vedaene for å være guddommelig åpenbaring, og antar alle de feilaktige lærene for å være vedaenes skribenters feil. Den ærverdige Qur'anen er fra

²⁹ Nyog er en lære som blir tilskrevet vedaene og som sier at en kvinne som ikke kan få barn med sin mann, kan oppsøke andre menn for å bli svanger. (Overs. anm.)

begynnelsen til slutt full av monoteisme og ingen steder lærer den å tilbe solen, månen etc. Den sier med klare ord³⁰:

... لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا
بِلِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ ...

Altså, tilbe ikke solen, ei heller månen eller andre skapelsesverk, men tilbe bare Ham som har skapt dere. I tillegg til dette bevitner Den ærverdige Qur'anen Guds gamle og nye tegn, og den er et speil som viser Guds eksistens. Hvorfor skulle den da bli gjort til et mål for slike ville angrep? Hvorfor blir vi ikke behandlet på samme måte som vi behandler hinduene? Og hvorfor blir stridens og fiendskapens frø plantet i dette landets jord? Forventes det at utfallet av dette vil være godt? Er det godhet å kaste steiner på en som tilbyr blomster, eller å helle urin på en som tilbyr melk?

Hvis hinduene og de som tilhører arya-sekten er villig til å skape en slik fullstendig forsoning med hvilken

³⁰ Qur'anen, 41:38

de aksepterer vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, som Guds sanne profet, og de i fremtiden avstår fra spotting og å erklære ham for løgner, er jeg klar til å være den første til å signere følgende overenskomst:

Vi, medlemmene av Ahmadiyya, vil alltid bevitne vedaenes sannhet og vil nevne vedaene og deres rishier med respekt og kjærlighet, og hvis vi ikke handler slik, vil vi være forpliktet til å betale en bot på minimum tre hundre tusen rupier til hinduene.

Og hvis hinduene virkelig ønsker å forsones med oss, må de også skrive en liknende overenskomst og signere den. Dens meningsinnhold må være følgende:

Vi tror på Hadhrat Muhammad Mustafa³¹ Allahs sendebud, Allahs velsignelser og fred være med ham, sitt guddommelige budskap og profetdømme og anser ham^{sa} for å være en sann profet og et sant sendebud. Fra nå av vil vi minnes ham med ærbødighet og respekt slik det sømmer seg for en som tror. Og hvis vi ikke handler slik,

³¹ Også et av Profetens navn, og betyr den utvalgte. (Overs. anm.)

vil vi betale en stor bot på minimum tre hundre tusen rupier til lederen for Ahmadiyya.

Det må huskes at vår Ahmadiyya Jama'at for tiden teller minst fire hundre tusen³². Innsamlingen av tre hundre tusen er derfor ikke en stor oppgave for en slik viktig sak. De som ennå er utenfor vår Jama'at er alle av ulik karakter og meninger. De følger ikke en leder som de betrakter som bindende å følge. Derfor kan jeg ikke si noe på deres vegne. For tiden anser de meg for å være en *kafir* (vantro) og *dajjal* (antikrist). Men jeg er sikker på at når hinduene inngår en slik overenskomst med meg, vil heller ikke disse menneskene begå en slik uanstendig handling som å spotte boken og rishiene til et slikt sivilisert folk, og således innby til spotting av Den hellige Profeten, Allahs velsignelser og fred være med ham. Skylden for slik spotting vil da i virkeligheten falle på dem som handler slik. Ettersom en slik handling strider

³² Antall medlemmer i 1908, da denne boken ble skrevet. (Overs. anm.)

mot anstendig og ærverdig oppførsel, tror jeg ikke at de etter denne overenskomsten vil la sine tunger fjante. For å gjøre paktens dokument solid, er det nødvendig at ti tusen forstandige representanter fra begge partier signerer den.

Mine kjære! Ingenting er som fred og forsoning. La oss ved hjelp av denne overenskomsten forenes og bli én nasjon. Dere ser hvor mye skade gjensidig fornektelse har skapt, og hvor mye tap landet har blitt påført som en følge av det. Prøv nå dette, og se hvor velsignet en gjensidig erkjennelse er. Dette er den beste fremgangsmåte for å oppnå fred. Å følge en annen fremgangsmåte for fred vil være som å ignorere en farlig byll bare fordi den ser ren og blank ut, mens den i realiteten inneholder råtten og stinkende materie.

Jeg trenger ikke her å utdype den stadig voksende, gjensidige hyklerske holdningen og den økende spliden mellom hinduene og muslimene. Dette har ikke utspring i religiøse uenigheter alene, men har også andre årsaker

som har med verdslige ønsker og saker å gjøre. For eksempel har hinduene alltid vist sitt ønske om å ha mer å si i regjeringens og landets affærer. De har krevd at de i det minste bør konsulteres i saker vedrørende landets affærer, og at staten alltid skal være oppmerksom på deres klager. De ønsker også at de skal bli gitt høye stillinger i staten slik som engelskmennene. Muslimene begikk den feilen å ikke slutte seg til disse bestrebelsene til hinduene. Og de tenkte at de var få i antall, og at eventuelle fordeler av slike bestrebelser ville tilfalle hinduene, og ikke muslimene. Så de unnlot ikke bare å slutte seg til denne sak, men gjennom motstand la de også hinder i veien for hinduenes forsøk, noe som økte bitterheten.

Jeg medgir at slike faktorer bidro til ytterligere å øke den virkelige fiendskap. Men jeg anser virkelig ikke dem for å være de egentlige årsakene. Jeg er uenig med dem som hevder at årsaken til muslimenes og hinduenes fiendskap og hat ikke er religiøs, men politisk.

Enhver kan lett forstå hvorfor muslimene er redde for å slå seg sammen med hinduene for å kreve sine berettigete rettigheter og hvorfor de ennå har nektet å slutte seg til deres kongress, og hvorfor de, etter å ha oppfattet det riktige i hinduenes handling, begynte å følge eksakt den samme veien som de, men skilte seg fra dem og lagde istedenfor en muslimsk organisasjon, snarere enn å slå seg sammen med hinduene.

Ærede herrer! Årsaken til dette (fiendskap) er i sannhet religiøs, og ikke noe annet. Hvis de samme hinduene i dag slutter seg til muslimene idet de uttaler den muslimske trosbekjennelsen: *Lá iláha illalláh Muhammadu-r-rasulullah*³³, eller hvis muslimene blir hinduer og begynner å tilbe ild og etc. i henhold til de vediske befalingene, og forlater Islam, vil de forskjeller som er betegnet som politiske, plutselig forsvinne som om de aldri hadde eksistert.

³³ Ingen er verdig tilbedelse unntagen Allah, Muhammad er Allahs sendebud. (Overs. anm.)

Det er således innlysende at roten til all fiendskap og nag ligger i religiøse uenigheter. Slike religiøse uenigheter har, siden uminnelige tider, når de når et klimaks, ført til stor blodutgytelse. Å dere muslimer, hinduene betrakter dere som et annerledes folk kun på grunn av religiøs uenighet, og dere betrakter også dem som et annerledes folk av samme årsak. Derfor vil dere, så lenge grunnen til dette ikke løses, ikke oppnå et oppriktig forhold dere imellom. Det er godt mulig at dere for en kort tid kanskje kan nyte et hyklersk vennskap. Men den virkelige hjertens oppriktighet, verdig å bli kalt oppriktighet, kan bare skapes hvis dere virkelig aksepterer vedaene og de vediske rishiene for å være fra Gud. Likeledes vil hinduene også fjerne sin gjerrighet, og bevitne profetdømmet til vår hellige Profet, Allahs velsignelse og fred være med ham. Husk, og husk godt, at dette er det eneste prinsipp som kan skape en ekte forsoning mellom dere og hinduene. Og dette er det eneste vann som kan rense vekk alle urenheterne. Hvis

tiden er kommet hvor disse to splittede folkene vil bli gjenforent, vil Gud også åpne deres hjerter for dette formål slik Han allerede har åpnet våre hjerter for det samme.

I tillegg til dette er det nødvendig at dere viser hinduene oppriktig medfølelse og lar anstendighet og godhet være deres sedvane. Avstå fra alle slike handlinger som kan påføre dem sorg, unntatt de som er essensielle og obligatoriske i henhold til vår tro. Følgelig, hvis hinduene med sann oppriktighet aksepterer vår hellige Profet, Allahs velsignelse og fred være med ham, for å være en sann profet, og tror på ham, så kan spliden som er forårsaket av saken om kuer bli løst. Selv om vi anser noe for å være tillatt, betyr det ikke at vi absolutt må bruke det. Det er mange ting vi vet er tillatt, men som vi aldri har brukt. Å behandle dem³⁴ med anstendighet og vennlighet er en av vår religions arv. Forstå at Gud er én, og har ingen like. Det strider ikke mot Guds lov at man

³⁴ Hinduene (Overs. anm.)

gir avkall på en ting som ikke er nødvendig for å oppnå en viktig og nyttig ting. Å anse noe for å være tillatt, er én ting, og å bruke det er noe annet. Tro er å avstå fra alt som Gud har forbudt og å strebe mot den vei som fører til oppnåelsen av Hans velbehag, og å behandle alle Hans skapninger med godhet og ta vare på deres velferd, og vise dem medfølelse, og å akseptere alle verdens hellige profeter og sendebud for å være Guds sendebud og reformatorer for deres tid, og å ikke diskriminere mellom dem, og å tjene hele menneskeheten som helhet; dette er sammenfatningen av vår religion. Hvordan kan vi forsones med slike folk som, uten berettigelse og uten hensyn til frykt for Allah, taler stygt om vår hellige Profet, Hadrat Muhammad Mustafa, Allahs velsignelse og fred være med ham, og retter falske og urene anklager mot ham og ikke avstår fra å spotte ham. I sannhet sier jeg at vi kan forsones med den beske jords slanger og villmarkens ulver, men vi kan ikke forsones med dem som fører urene angrep mot vår elskede Profet^{sa} som er

oss kjærere enn våre liv, våre mødre og våre fedre. Måtte Allah la oss dø som muslimer. Vi er ikke villige til å gjøre noe på bekostning av vår tro.

Her ønsker jeg ikke å uten grunn klandre noe bestemt folk, ei heller har jeg til hensikt å såre noen sine følelser. Men med en dyp tristhet og med ydmykhet er jeg nødt til å si at Islam var den rene og fredens religion, som aldri angrep andre nasjoners profeter. Qur'anen er den ærede boken som la grunnlaget for fred mellom nasjoner og aksepterte alle nasjoners profeter. Det er Den ærverdige Qur'anen som i verden nyter den unike distinksjon ved å lære oss med hensyn til verdens profeter at³⁵:

○ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدِهِمْ رَدًّا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

Altså: *Å dere muslimer! Si: Vi tror på alle verdens profeter, og vi gjør ingen forskjell på dem, slik som å akseptere noen og forkaste andre.* Hvis det finnes en annen åpenbart bok som går så

³⁵ (...)Vi gjør ingen forskjell mellom dem (profetene), og vi underkaster oss Ham. Qur'anen, 3:85. (Overs. anm.)

inn for å skape fred, så nevnt den. Guds universelle nåde er ikke begrenset av Den ærverdige Qur'anen til å gjelde et bestemt folk. Den anerkjenner Israels hus sine profeter, alle sammen, det være seg Jakob^{as}, Isak^{as}, Moses^{as}, David^{as} eller Jesus^{as}, alles profetdømme blir anerkjent. Og den anerkjenner enhver nasjons profeter, det være seg om de levde i India eller Persia. Ingen er blitt erklært som bedragere eller løgnere. Tvert imot kunngjør den klart at det har kommet profeter til alle nasjoner og til alle beboelser, og la således grunnlaget for fred mellom folk. Men dessverre blir dette Fredens Sendebud^{sa} spottet og behandlet med forakt av enhver nasjon.

Å mine kjære landsmenn! Jeg har ikke presentert dette synet for dere med den hensikt at dere skal bli lei dere, eller for å såre deres hjerter. Alt jeg ønsker å fremlegge, utelukkende med gode intensjoner, er at de nasjoner som har gjort det til sin vane å spotte og krenke andre nasjoners profeter, og har gjort denne uberettigete

handlingen til en del av sin tro, begår ikke bare den synden overfor Gud at de begår uberettiget innblanding i noe de ikke har noe bevis for, men de bærer også synden for å så stridens og fiendskapens frø blant menneskeheten. Svar meg nå med hånden på hjertet: hvis noen spotter en annens far eller retter falske anklager mot dennes mor, vil ikke dette være det samme som å angripe sin egen fars ære? Hvis denne personen som denne spottingen var rettet mot gjengjelder med lignende spotting, vil det da ikke være passende å si at skylden i realiteten ligger på den personen som begynte å spotte? I dette tilfelle vil det være han selv som krenker sin fars og mors ære.

Den Opphøyde Gud har i Den ærverdige Qur'anen til de grader lært oss kultivert og moralsk atferd, at den formaner³⁶:

... لَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ
فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ ...

³⁶ Qur'anen, 6:109

Altså at dere heller ikke skal spotte avgudsdyrkernes avguder, for da vil de spotte deres Gud, siden de ikke kjenner denne Gud. Ta nå i betraktning at, selv om avguder i henhold til Guds lære blir sett på som noe ubetydelig, lærer allikevel Gud muslimene den moral at de skal avstå fra selv å spotte avgudene, og at de skal formane med mildhet, for at ikke de skal bli provosert, og dermed spotte Gud. Og at dere da ikke skal være årsaken til deres spotting. Hva feiler det da dem som spotter denne store Profeten av Islam, og ærekrenker ham, og brutalt angriper hans ære og karakter. Den ærede Profeten, hvis navn, når det nevnes, får store muslimske konger til å forlate sine troner og de bøyer sine hoder for hans befaling, og de regner seg blant hans ydmyke tjenere. Er ikke denne æren gitt av Gud? Å ydmyke en som har blitt skjenket ære av Gud, er handlinger til de som ønsker å strides med Gud. Hadhrat Muhammad Mustafa, Allahs velsignelser og fred være med ham, er den Guds utvalgte Sendebud, for hvilke Gud, for å vise

hans støtte og ære, har vist verden store tegn. Er det ikke dette Guds Hånds verk, som har fått hodene til 200 millioner mennesker å bøye seg foran Muhammads terskel? Selv om enhver profet hadde noen tegn til støtte for sitt profetdømme, er de tegnene vist i favør av vår ærede Profets profetdømme, og som fortsatt manifesteres den dag i dag, så mange at dens like ikke er å finne hos andre profeter.

Kan dere ikke forstå dette argument! At når jorden er forpestet av synd og ondskap, og når onde handlinger, umoral og uforskammethet veier mye tyngre på Guds skala enn rettferdige handlinger, da er det Guds barmhjertighet krever at Han i en slik tid sender en av Sine tjenere for å reformere jordens ufred. Sykdom krever en lege. Av alle folk er dere best i stand til å forstå dette, for i henhold til dere ble vedaene ikke åpenbart i en tid da det var overflod av synd, men kom i en tid da det ikke var noen synd på jorden. Synes dere det da er

uforståelig at en profet skulle fremstå når syndens stormfulle vann hurtig brer seg i ethvert land?

Jeg forventer ikke at dere er uvitende om den historiske hendelse. Da vårt Allahs sendebud, Allahs velsignelser og fred være med ham, bæret profetembetet med sitt komme, var tiden sunket ned i et slikt totalt mørke, at ingen del av menneskeheten var fri for umoral og falsk tro. Og slik Hr. Pandit Dyanand skriver i sin bok *Satyarath Parkash*, hadde man på den tiden også her i India erstattet tilbedelse av Gud med avgudsdyrking, og den vediske tro var i stor utstrekning blitt forvrengt.

Hr. Pastor Pfander er en engelskmann fra Europa som har skrevet boken *Mizan-ul-Haq*, og er en sterk støttespiller av Kristendommen. I sin bok *Mizan-ul-Haq* skriver han at i tiden ved vår Profets, Allahs velsignelser og fred være med ham, komme, var de kristne blitt de mest korrupte av alle folk. Deres uforskammede oppførsel var en kilde til skam og vanære for den kristne

tro. Også Den ærverdige Qur'anen fremlegger følgende vers for å vise behovet for sin åpenbaring³⁷:

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ...

Altså at markene og elvene var blitt fordervet. Dette verset indikerer at ingen folk, enten de var i en tilstand av barbari eller om de antok seg selv for å være vise, var fri for moralsk fordervelse.

Slik blir det klart, på bakgrunn av alle vitnesbyrdene, at menneskene som levde under vår Profets, Allahs velsignelser og fred være med ham, tid, det være seg om de var fra Østen eller Vesten, de som bodde i India eller de som bodde i den arabiske ørkenen, og også de som bodde på øyer, var alle blitt korrupte. Det var ikke noen blant dem hvis forhold til Gud var uten mangel. Onde handlinger hadde forpestet hele verden. Kan da ikke et fornuftig menneske forstå dette: at det var den rette tid og den rette tidsalder, med

³⁷ Qur'anen, 30:42

referanse til hvilke den menneskelige fornuft kan forstå at en stor profet måtte bli oppreist i en slik tid.

Når det gjelder spørsmålet angående reformasjonen som denne profeten brakte i verden ved sitt komme, kan ingen svare slik en muslim kan med henvisning til reformasjonen som vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, skapte. Jeg sier med styrke at verken en kristen, jøde, eller hindu kan gi et slikt klart og velbegrunnet svar.

Vår Profets, Allahs velsignelser og fred være med ham, første misjon var å reformere araberne. Arabia på den tiden befant seg i en slik tilstand at det med vanskelighet kan sies at dens beboere var mennesker. Det var ikke noe umoral som de ikke framviste. Og det var ingen form for avgudsdyrking som de ikke praktiserte. Å stjele og rane var vanlig blant dem, og å drepe noen urettmessig var for dem like enkelt som å trække på en ubetydelig maur under sine føtter. De drepte uskyldige barn og tilranet seg alle deres eiendeler. De begravde sine

døtre levende. De var stolte over å bedrive hor og skrøt av disse urene handlingene i sine dikt. Å konsumere alkohol var så vanlig blant dem at det ikke fantes noe hus uten vin. De overgikk alle andre land i å praktisere gambling. Selv for ville dyr var de en skam, og en vanære selv for slanger og ulver.

Når da vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, reiste seg for å reformere dem og ønsket, med sin indre omsorg, å rense deres hjerter, viste de innen kort tid en slik forandring som forvandlet dem fra en barbarisk tilstand til mennesker, og så fra mennesker til kultiverte mennesker, og fra kultiverte mennesker til Gudhengivne mennesker. Til slutt ble de så oppslukt i Guds kjærlighet, at de, slik som et ufølsomt lem, utsto enhver type sorg. De ble utsatt for lidelse ved ulike typer tortur, og de ble hensynsløst pisket. Og de ble lagt på brennende sand og de ble fengslet. De ble berøvet mat og vann inntil de nådde dødens grense; men ved enhver prøvelse fortsatte de å marsjere framover. Det var mange

blant dem hvis barn ble drept foran deres øyne, og det var mange blant dem som ble korsfestet foran sine barn. Den enestående hengivenheten med hvilken de la ned sine liv for Guds skyld er slik at å tenke på den beveger en til tårer. Hvis det ikke var Guds påvirkning og Hans Profets omsorg som virket på deres hjerter, hva var det da som dro dem så mot Islam? Og ved å skape en ekstraordinær forandring fikk dem til å ville bøye seg på terskelen til en ensom person som hadde vandret langs Mekkas gater vennløs, foreldreløs og fattig. Det måtte være en åndelig kraft som løftet dem fra en tarvelig tilstand til store høyder. Enda mer merkelig er det at de fleste blant dem var de som, da de var i en tilstand av fornektelse, hadde vært svorne fiender av vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, og tørstet etter hans blod. Jeg ser ikke noe større mirakel enn dette at en så hjelpeløs, fattig, ensom og vennløs som han kunne rense hjertene deres for all slags nag og dra dem så sterkt

mot seg selv. Så mye at de kastet sine praktfulle antrekk og presenterte seg for tjeneste i sekkestrie.

Noen uvitende beskylder Islam for *jihad* og hevder at de alle ble tvunget med sverdet til å bli muslimer. Beklagelig, veldig beklagelig, at de har overskredet alle grenser i sin urettferdighet og i sitt forsøk på å skjule sannheten. Det er trist! Hva feiler det dem at de med vilje vender seg vekk fra de sanne fakta. Vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, kom ikke til Arabia i egenskap av en monark. Det kan derfor ikke bli mistenkt at han hadde kongelig majestet eller makt med seg og at folk samlet seg under hans fane av frykt for sine liv.

Nå er spørsmålet dette: Da han, i en tilstand av fattigdom, hjelpløshet og ensomhet, begynte å kunngjøre Guds enhet og sitt profetdømme, hvilke sverd var det hvis frykt gjorde at folk trodde på ham^{sa}? Og hvis de ikke hadde trodd, fra hvilken konge ba han om og ble hjulpet av en hær, slik at de kunne bli tvunget? Å søkere av sannhet! Vær klar over at alle disse påstandene er

fabrikasjoner laget av dem som er Islams svorne fiender. Ta en titt på historien. Vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, var den samme foreldreløse hvis far døde noen dager etter hans fødsel og hvis mor døde og etterlot seg et barn på noen måneder. Da ble dette barnet, som Guds hjelp var med, oppfostret under Guds omsorg uten noen annen beskyttelse. Under de harde foreldreløse tidene passet han også på andres geiter. Ingen annen enn Gud var hans verge. Og selv ved tjuefem års alderen var ingen av hans onkler villige til å gifte bort døtrene sine til ham ettersom det virket som om han ikke ville være i stand til å betale utgiftene til hushold. Dessuten var han analfabet og var ikke opplært i noe håndverk eller yrke. Idet han^{sa} nådde sitt førtiende år, ble hans hjerte med ett sterkt trukket mot Gud. Det er en hule noen få kilometer fra Mekka ved navn Hira. Her pleide han å trekke seg tilbake for seg selv, og pleide å ihukomme Gud. En dag i nettopp denne hulen, mens han ba i ensomhet, åpenbarte Gud seg Selv for ham, og

han ble befalt: *Verden har vendt seg bort fra Guds vei og jorden er blitt forpestet av synd. Så derfor utnevner Jeg deg som Mitt Sendebud og sender deg (til verden). Bekjentgjør du nå for menneskene, at de må vende tilbake til Gud før straffen rammer dem.* Da han hørte denne befalingen, ble han redd (og tenkte); *jeg er en ummi, altså at jeg ikke kan lese eller skrive.* Og sa: *Jeg kan ikke lese.* Da fylte Gud hans bryst med all slags åndelig kunnskap og opplyste hans hjerte. Ved hans åndelige innflytelse og påvirkning begynte de fattige og ydmyke å tre inn i forsamlingen som var lydige mot ham. Men de mektige personene brukte all sin styrke i fiendskap mot ham. Til den grad at de til slutt ønsket å drepe ham. Og mang en mann og mang en kvinne led en grusom død. Som et siste forsøk omringet de vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, sitt hus med den hensikt å drepe ham. Men hvem kan drepe den som Gud beskytter? Gud meddelte ham, gjennom åpenbaring: *Forlat denne byen. Jeg vil være med deg for hvert steg.* Følgelig forlot han Mekka og tok med seg Abu Bakr^{ra} og gjemte

seg i hulen Thaur i tre netter. Fienden forfulgte dem, og med hjelp av en stifinner ble de ledet til hulen. Stifinneren fulgte fotsporene helt fram til hulen, og sa: *Let i denne hulen, her ender sporene. Hvis han har gått videre herifra, må han ha steget opp til himmelen.* Hvem kan begrense Guds makts mirakler? I løpet av en eneste natt manifesterte Gud sin makt slik at en edderkopp spant sitt nett over hele åpningen til hulen og en due bygde sitt rede ved inngangen til hulen og la sine egg i den. Da stifinneren ba folkene om å gå inn i hulen, svarte en gammel mann: *Stifinneren må være gal. Jeg har sett dette nettet over hulens åpning siden den tid da Muhammad (Allahs velsignelser og fred være med ham) ikke engang var født.* Etter å ha hørt dette begynte alle folkene å spre seg og oppgav tanken på hulen.

Etter dette ankom vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, i stillhet Medina. Majoriteten av Medinas innbyggere aksepterte ham, noe som fikk Mekkas folk til å koke av raseri, sytende: *Vårt bytte har*

sluppet ut av våre hender. De ble da beskjeftiget dag og natt med å legge planer for på en eller annen måte å drepe vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham. En liten del blant mekkanerne som hadde akseptert vår Profet, Allahs velsignelser og fred være med ham, forlot også Mekka og migrerte til forskjellig land. Noen søkte tilflukt hos keiseren av Abessinia.³⁸ Og noen ble værende igjen i Mekka ettersom de manglet tilstrekkelige forsyninger for å reise, og ble påført stor lidelse. Den ærverdige Qur'anen forteller hvordan de, som en følge av dette, jamret dag og natt.

Grusomhetene til de vantro blant Quraish³⁹ overskred alle grenser. Og de begynte å drepe de fattige kvinner og de foreldreløse barna. Noen kvinner ble drept med en slik ufølsomhet at deres begge ben ble festet til to rep, som ble festet fast til to kameler, og så ble de to

³⁸ Dagens Etiopia. (Overs. anm.)

³⁹ Den dominerende stammen i Mekka på den tiden. (Overs. anm.)

kamelene drevet i to ulike retninger. Således døde de mens de ble revet i to.

Da disse ubarmhjertige vantros overtredelser nådde dette stadiet, åpenbarte Gud, som er barmhjertig mot Sine tjenere, til Sitt Sendebud: *Jamringen til de undertrykte har nådd Meg. Nå tillater Jeg dere å stå opp mot dem, og husk at et folk som reiser sine sverd mot de uskyldige, vil selv gå til grunne ved sverdet. Men begå ikke overtredelser, for Gud blir ikke venn med dem som begår overtredelser.*

Dette er sannheten om Islams jihad som så urettferdig er blitt fremstilt galt. Gud er sannelig barmhjertig, men når et folks ondskap overstiger alle grenser, lar Han ikke overgriperne gå ustraffet. Og Han skaper Selv forhold som resulterer i deres ødeleggelse. Jeg vet ikke hvordan og fra hvor våre motstandere har hørt at Islam ble spredt med sverdets makt. Gud erklærer jo i Den ærverdige Qur'anen⁴⁰:

تَذَكَّرَ أَفِي الزَّيْنِ ...

Altså at det ikke er tvang i religionen Islam. Hvem ga da ordre om bruken av tvang, og hva slags tvangsmidler var tilgjengelig for dem? Og viser mennesker som bli tvunget til å bli muslimer en slik hengivenhet og en slik tro, at de uten noe økonomisk utbytte, og til tross for å være bare to tre hundre, våger å konfrontere en hær på flere tusen. Og da de blir tusen, beseirer de fiender på flere hundre tusen. Og ofrer villig sine liv for å forsvare sin religion, og blir slaktet som sauer og geiter. Og med sitt eget blod stempler vitnesbyrdet på Islams sannhet. Og blir så ivrige med å spre Guds Enhet at de, slik som dervisjer, villig aksepterte alle slags vanskeligheter og når Afrikas ørkener, og sprer Islams budskap i dette landet. Og så gjennomgår alle slags vanskeligheter og når Kina, ikke ved krig, men som dervisjer, for å misjonere for Islam i dette landet. Av hvilke resultatet blir at mange titalls millioner mennesker i dette landet, gjennom deres velsignede formaning, blir muslimer. Og så rykker inn i

⁴⁰ Qur'anen, 2:257

India som dervisjer, kledd i sekkestrie, og klarer å konvertere mange fra dette landet over til Islam. Og når Europas grenser med budskapet: *Lá iláha illalláh.*⁴¹ Kan dere med full oppriktighet hevde at folk som blir tvunget til å bli muslimer, hvis hjerte er vantro, men tungen troende, kan utvise noe slikt? Nei! Det er bragdene til dem hvis hjerter er fylt med troens lys, og i hvis hjerter det ikke er noe annet enn Gud.

Vi henleder nå oppmerksomheten mot den islamske læres natur. La det være klart at en viktig hensikt med Islam er å etablere Guds Enhet og Majestet på jorden. Og å fullstendig fjerne avgudsdyrking og å samle alle ulike religiøse trosretninger rundt en eneste trosartikkel og å gjøre dem til én nasjon. Alle tidligere religioner, profeter og sendebud som har kommet i verden, deres oppmerksomhet var kun begrenset til deres eget folk og land. Og hva de enn lærte bort av moral, så var denne morallæren kun ment for å belære deres eget

⁴¹ Ingen er verdig tilbedelse unntagen Allah. (Overs. anm.)

folk. Derfor sa Hadhrat Jesus^{as} klart at hans lære kun var ment for Israels hus. Og da en kvinne som ikke tilhørte israelittene, ydmykt tryglet ham om å skjenke henne rettledning, forkastet han hennes bønn. Den ydmyke kvinnen etterliknet så en hund og tryglet om veiledning⁴². Igjen fikk hun samme svar, at; *jeg kun er sendt til Israels hus' får*. Da ble hun brakt til taushet. Men vår Profet, Allahs fred og velsignelser være med ham, har ingen steder sagt at han kun var sendt til araberne. Tvert om står det i Den ærverdige Qur'anen⁴³:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ...

Altså si til menneskene at jeg er sendt til hele verden. Det må huskes at Hadhrat Jesus^{as} ikke syndet da han^{sa} ga kvinnen et slikt avvisende svar. Tiden for en universell lære var ennå ikke kommet. Det var dette Hadhrat Jesus^{as} var blitt befalt av Gud, at han utelukkende var sendt til Israels Hus, og at han ikke hadde noe med andre å gjøre.

⁴² Se Matteusevangeliet 15, 21-28 (Overs. anm.).

⁴³ Qur'anen, 7:159

Således, slik jeg allerede har nevnt, var Hadhrat Jesu^{as} moralske lære kun begrenset til jødene. Saken er at det i Toraen var dette budet: en tann for en tann, et øye for et øye og en nese for en nese⁴⁴. Det eneste formålet med denne læren var å skape en følelse av rettferdighet blant jødene og å hindre dem i å begå overtredelser og overgrep. Dette var nødvendig fordi etter å ha tilbrakt fire hundre år i slaveri, hadde ondskap og usselhet blitt en del av deres natur. Derfor hadde Guds visdom til hensikt at for å imøtegå deres naturs vektlegging av gjengjeldelse og hevn, ble den moralske lære vektlagt med samme styrke. Den moralske læren finnes i evangeliene, og er kun ment for jødene, og ikke for hele verden, ettersom Hadhrat Jesus^{as} ikke hadde noe med andre nasjoner å gjøre.

Læren som Hadrat Jesus^{as} brakte, hadde ikke bare den mangelen at den ikke var basert på en medlidenhet

⁴⁴ Se Andre Mosebok 21,24, Tredje Mosebok 24,20 og Femte Mosebok 19,21 (Overs. anm.)

for hele menneskeheten, men den hadde også en annen svakhet. Slik Toraen legger altfor stor vekt på hevn til et ytterpunkt, vender evangeliene seg til det andre ytterpunktet med hensyn til læren om tilgivelse. Begge disse skriftene mislykkes i å bringe i fokus alle de mulige delene av den menneskelige natur. Når det gjelder Toraen, er den kun opptatt av én del, mens evangeliene utelukkende holder fast ved den andre. Begge lærene mangler balanse. Det er innlysende at å straffe ved hver anledning ikke er passende, ei heller er det i samsvar med rettferdighetens krav. Likeså er det å tilgi og overse feil uten forbehold i strid med den menneskelige oppdragelses ånd. Dette er grunnen til at Den ærverdige Qur'anen forkaster begge disse lærene, og sier⁴⁵:

وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا ۗ فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ
عَلَى اللَّهِ ...

⁴⁵ Lønningen for noe ondt skal være i det rette forhold til det onde. Så den som tilgir (slik at det derved) forbedres, har sin belønning hos Allah(...) (Qur'anen 42:41) (Overs. anm.)

Altså kan en skade kun bli hevnet i samme grad som den skaden man har mottatt, slik som Toraen lærer. Men om noen tilgir, slik som evangeliene lærer, er denne tilgivelsen bare passende og akseptabel hvis dette bidrar til noe godt, og at det er til hensikt at den som tilgis reformeres som en følge av denne tilgivelsen. Ellers forblir rutinelæren den samme som Toraens.